(Vervolg van pag. 6).

Mie liet zich door haar haat meesleepen — „Ik kan het ding niet uitstaan!"

Den volgenden dag vertelde Mie aan Mevrouw, dat het af was.

„*Af*," zei mevrouw, trachtend een gezicht te zetten, dat bij de gelegenheid paste, „maar Mie, kind, hoe komt dát zoo opeens?"

Toen vertelde Mie alles van de grammophoon, en hoe verzot Joris op dat ding was, en dat zij er altijd maar een beetje bij gebungeld had.

„Nu zal ik je eens wat zeggen," troostte mevrouw, „mijnheer en ik hebben Joris nooit góed genoeg voor jou gevonden. Zoo'n flinke meid als jij bent, kan warempel nog wel een anderen man krijgen . . . ."

Werkelijk beurden deze woorden Mie op.

Toen mijnheer het verhaal van mevrouw in optima forma hoorde, had hij moeite om geen hoera te roepen. Hij zei evenwel eigenwijs: „Vrouw, wat heb ik je gezegd? Ik had het voorzien!" — Twee dagen daarna kon men in de stad mijnheer Van Stuiverden een muziekhandel zien binnenstappen, waar hij met grooten ijver grammophoonplaten ging uitzoeken.

Het slot? — Mie heeft bij de Van Stuiverdens haar zilveren jubileum gevierd en als souvenir een goud horloge met inscriptie gekregen. — En Joris heeft tot op den huidigen dag nog niet begrepen, wie hem de zending mooie, nieuwe platen gestuurd heeft, een paar dagen nadat de verkeering met Mie af was.

AAN DE TELEFOON

De sigarenwinkelier op het tooneel zijner werkzaamheden. Achtergrond van kistjes; coulissen van kistjes. Een toonbank als een tweepersoons souffleurbak. Sikkepit van een voetlichtje om je sigaar aan te steken.

Rrrrang! als een bom valt een klant naar binnen. De tweepersoonsbak stopt zijn vaart. Haast staat op 's mans gezicht, vloeit eraf, tappelings. Zijn zakdoek bet naarstigjes.

— Mijnheer?. . . doet de winkelier, goochem, in eén woord groet en „wat is er van uw verlangen?" dooreenmengend. —Vijf van drie cent. . . . mag ik even telefoneeren? hijgt de klant.

— Ga-d-uw gang, mijnheer, zegt de winkelier voorkomend, terwijl hij een vijftal sigaren grist, zak opblaast, en ze erin dompelt. De klant heeft de microphoon reeds afgehaakt. „Zuid", zegt hij, en wacht dan even, of liever niet even. Hij wacht rond een minuut. „Achttien tachtig" zegt hij dan, en na nog een minuut ongeveer, zegt hij, „verkeerd aangesloten. Wil u afbellen?" Hij danst van drift.

„De telefoon is slecht, mijnheer," zegt troostend de winkelier, — „allemachtig slecht. Vanmorgen heeft een heer hier ruim twintig minuten gewerkt om het goeie nummer te krijgen. Het was voor een juffrouw, die hier in de straat was aangereden. Toen hij aansluiting kreeg, was het mensch dood."

De klant knikt kregel zoo iets van „dank je voor het bericht," belt weer, vraagt nogmaals naar Zuid, wacht, geeft dan zijn nummer nogeens op. De microphoon beeft aan zijn oor. „Achttien tachtig, juffrouw," zegt hij, — „maar doe u het nu goèd, alsjeblieft. . . . daarnet gaf u me acht en tachtig,. . . . néé, nee, nú géén achtentachtig,. . . . jawel, achtentachtig gaf u me daarnèt. . . .

Wat zegt u?. . . .

Neè, om Godswil, nú achttien tachtig. . . . Nee, géén achtentachtig, maar. . . . hè?. . . . neen, neèn, nèèn,. . . . . wacht u nu even, dan zal ik het zeggen . . . .

Wat?. . . .

Ja, ik heb ook haast, meer dan u. . . . achttientachtig dus, en nu niet verkeerd, in 's Hemels naam, juffrouw."

Na dezen monoloog blaast hij, en kijkt met een dwazen, verwezen lach naar den winkelier.

Deze lacht nog dwazer terug.

— „Weer verkeerd. 't Is schande, de stoffels," scheldt de klant nijdig, en hangt de microphoon zoo woest in den haak, dat hij het toestel bijna met wortel en tak uitrukt.

— „Hé, hé, hé," bromt de winkelier benauwderig.

— „Het is ongeloofelijk," raast de ongelukkige klant, — „die menschen zouden je stapelgek maken."

— „Mijnheer het is nog niets bij wat ik hier vanmorgen beleefd heb". . . . begint de winkelier op zijn bekende wijs weer te zingen, maar de klant verstikt de troostrijke toespraak in de geboorte, wendt zich weer tot het toestel, begint opnieuw, kalmer nu: „Zuid."

—„Juffrouw," zegt de man daarop, en een betrekkelijke vastberadenheid is me daar zoo ineens in zijn spreektoon.

Geen wonder, want hij heeft een vondst gedaan; hij zegt: „juffrouw, weet u wel met wien u spreekt?" Dan snel en voor zijn doen gebiedend: „achttien tachtig, hè, en dádelijk, hoor."

Het contact komt nu werkelijk tot stand; de klant ontstelt zelf even van dit ongewone succes; wat hij in den diepsten grond van zijn gekweld wezen nimmer meer had durven hopen, was waarheid geworden.

Hij had aansluiting gekregen, en niet alleen aansluiting, maar aansluiting met precies hetzelfde nummer als hij gevraagd had.

Zijn woeste vreugd over dit welslagen weet hij vrijwel te bedwingen.

Kalm draait hij zijn boodschap af. En neemt daarna het compliment van den winkelier in ontvangst: „Hij was goed, mijnheer, „weet-u-wel-met-wie-u-spreekt?" Maar u zèi niet met wie.

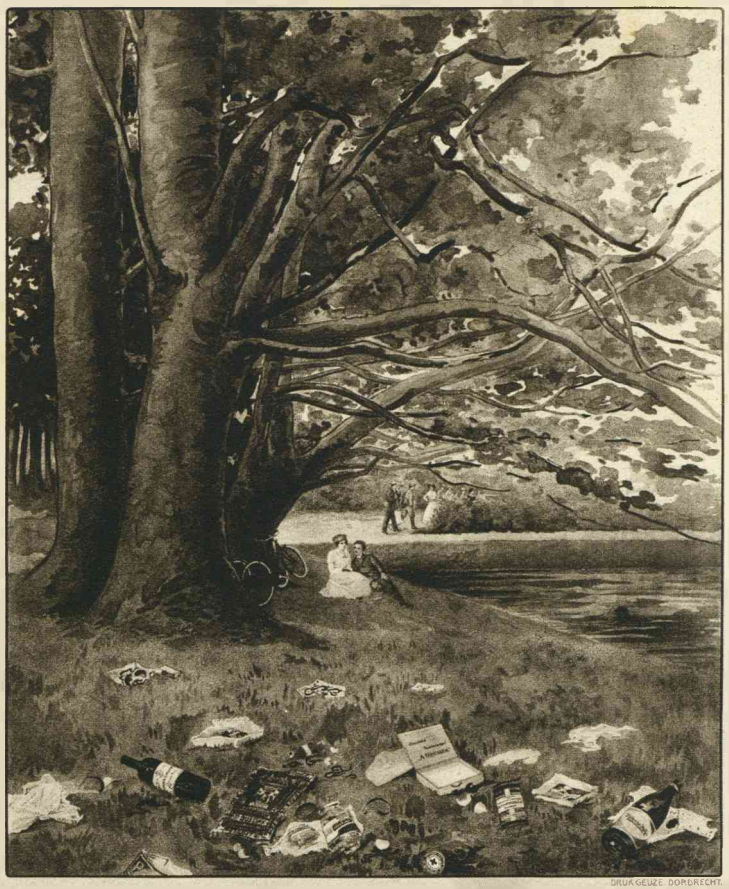
Hij was goed . . .

Ik zal het onthouden voor een volgenden keer, als ik m'n eigen weer eens aan telefoneeren wagen moet.

Hihi. Dank u voor het lesje. . ."

* * *

TOERISTENBOND VOOR NEDERLAND

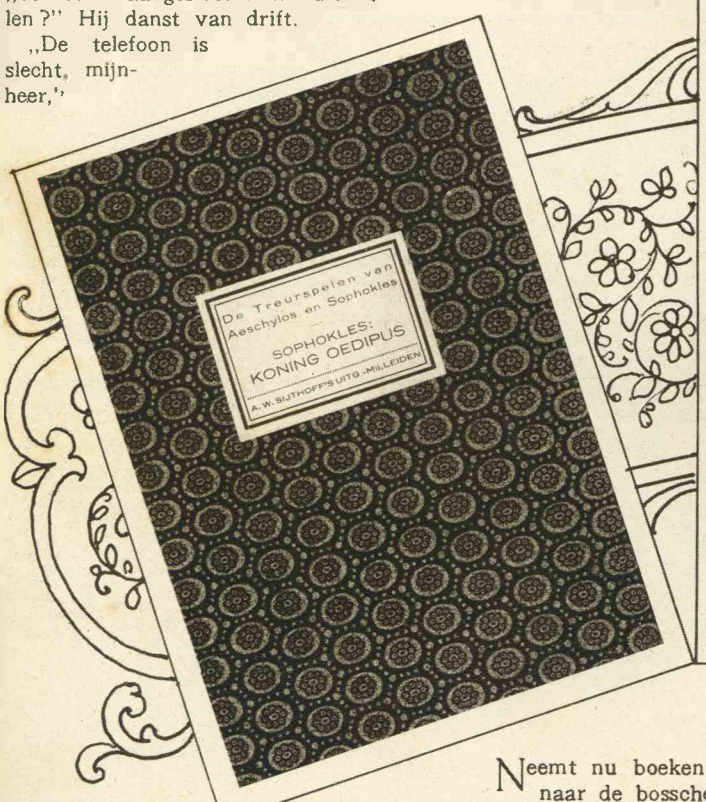

DRUKGEUZE. DORDRECHT.

EEN STREVEN, DAT STEUN VERDIENT.

Van het bestuur van den A.N.W.B. ontvingen wij een gekleurde plaat met verzoek deze in ons blad verkleind te willen afdrukken. Wij voldoen daaraan gaarne, omdat het doel, dat men met de verspreiding van deze plaat tracht te bereiken, in breede kringen steun verdient. Immers, zooals het bestuur in een begelijdend schrijven opmerkte, worden bosschen, parken en andere particuliere terreinen voor het publiek meer en meer gesloten, voornamelijk wegens de voortdurende ergernis, die de eigenaars ondervinden van de slechte gewoonte van het publiek, om papieren, vruchtenschillen, doozen, enz. achter te laten op plaatsen waar men medegebrachte levensmiddelen of iets dergelijks genuttigd heeft. Teneinde nu dit euvel zooveel mogelijk te herstellen, liet genoemde bond deze, in meer kleuren gedrukte, plaat vervaardigen, die bestemd is om in stations en in het algemeen op door het publiek veel bezochte plaatsen te worden opgehangen. De volgende vermaning is er onder gedrukt:

Laat niet, als dank, voor 't aangenaam verpoozen,
Den eigenaar van 't bosch de schillen en de doozen.

Lezen in de Vacantie.

Neemt nu boeken mee naar het strand, naar de bosschen en de hei! Het is de tijd van lezen! Wanneer de vacantie voorbij is en ons werk weer alle aandacht vraagt, zouden we 't ons beklagen onzen geest niet verfrischt te hebben, en bestand gemaakt tegen de inspanning van onzen arbeid door het genot van goede lectuur.

Bij de Uitgevers-Maatschappij A. W. Sijthoff zijn een paar boeken en een tijdschrift verschenen, waarop we uw bijzondere aandacht willen vestigen. Pak die in uw valies en ge zult de meerdere vracht niet betreuren.

We bedoelen ten eerste een goedkoop werkje in handig formaat, de „Koning Oedipus" van Sophokles, vertaald in de versmaat van het oorspronkelijke door Dr. L. A. J. Burgersdijk. Denk niet dat dit zware lectuur is; ge zult verrast staan over de schoonheden van dit treurspel, dat zich aangenaam en gemakkelijk lezen laat.

In dezelfde serie zullen ook de andere spelen van Sophokles alsmede die van Aeschylos verschijnen.

Ten tweede wijzen we u op het „Gedenkboek van den Oorlog", waarvan het eerste deel, 1914, compleet is en het tweede, 1915, dat in afleveringen verschijnt, zijn voltooiing nadert. Dit standaardwerk over den grooten oorlog wordt, onder leiding van Generaal W. A. T. de Meester, door uitnemende deskundigen bewerkt.

Het geeft een levendig beeld van den wereldstrijd en bespaart u het lezen van eindelooze, dikwijls tegenstrijdige courantenartikelen.

Abonneert u ten derde op het prachtig uitgevoerde tijdschrift „La Revue de Hollande", dat in prijs goedkooper is dan de groote Nederlandsche periodieken en daarbij in innerlijke waarde niet achterstaat. Het is een tijdschrift waarop wij Nederlanders trotsch kunnen zijn, daar het den vaderlandschen naam in den vreemde hooghoudt. Wanneer ge uw boekhandelaar een nummer ter inzage vraagt, zult ge u ongetwijfeld na lezing ervan als abonné opgeven.

Laat dus uw vrije tijd niet in ledigheid voorbijgaan. Neemt boeken mee op uw vacantiereis!

Kleine gedachten.

Wat men in den aanvang onderschat heeft, koopt men vaak ten slotte veel te duur.

Dikwijls strijden er twee met elkaar, zonder dat de een weet, wat de ander wil.